

de store Magter, der leve af Koy, og som have Fordel af de store Udgifter. Derfor vi Andre kunde have et lignende Udbytte af vore Befræbelse som f. Ex. Preussen og kunde udskrive Milliarder hos andre Nationer, ja, saa var det en anden Sag, saa kunde jeg forslaa, at vi kunde gjøre Offre; men, hvad vi her kunne gjøre, det har Erfaringen viist os. Det ene Tab værre end det andet, det er det eneste Udbytte, vi have havt af vor Krigsførelse, saa længe jeg erindrer i min Levetid, og, efter hvad jeg har set i Historien, det vil sige: ikke i disse meget gamle Tider, da Forholdene vare ganske anderledes, end de nu ere. Jeg tror saaledes, at, selv om Dvølestiden bliver noget fortere, og det navnlig for dette ene Aar, vil det ikke gjøre den danske Soldat mindre stridbar og udholdende i Kampen, end han hidtil har været, saa at jeg ikke ser, at der er nogen Fare for Hærens Kampdygtighed, selv om man gaar ind paa dette Forslag, og selv om det uhykkelige Tilfælde skulde indtræffe, inden den her opgivne Dvølse kunde blive indvunden. Dernæst gaar jeg over til den anden Side af Beparselsen, som ligger i Forslaget, nemlig Pengebeparselsen. Jeg skal iøvrigt forudskille den Bemærkning, at det er med stor Glæde, at jeg har set Finantsudvalget, i det Mindste dets Mindretal, opstille Forslag til betydelige Beparselser, som jeg naturligvis alle skal stemme for, Beparselser; der foreslaas ikke alene paa § 22, men tillige paa det extraordinære Budget i § 25. — Før jeg nu gaar over til Enkeltighederne i mine Forslag, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den Bestemmelse, som er foreslaaet tilføjet ved Slutningen af B. om, at „de Afvigelse fra Hærlovens Bestemmelser for Indkaldelser, Dvølsers Varighed og Lignende, som ere forudsatte ved fastsættelsen af foranstaaende Udgifter, bemyndiges Krigsministeren til at foretage“. Allerede den Gang, Hærloven var til Behandling her, stillede jeg, sammen med andre Folketingsmænd, Forslag, som væsentlig gik ud paa, at den bevilgende Myndighed skulde fastsætte en vis Sum, indenfor hvilken Hæruddgifterne skulde holdes, og at der derimod skulde gives Krigsministeren en temmelig betydelig Bemyndigelse med Hensyn

til den specielle Anvendelse. Jeg har altid anset det for mindre heldigt, at Loven har sat saa bestemte Grændser for Indkaldelser og Dvølses endogsaa indtil det Yderste med Hensyn til Dagetal. Det forekommer mig nemlig, at det maatte kunne tænkes, at man ved Erfaringen kom til at se, at det havde været heldigere, om det havde været anderledes, og saa er det ikke let at komme og røre ved et saadant helt System, der er udarbejdet i de største Enkeltheder. Naar jeg nu her har foreslaaet forskjellige Beparselser og Afvigelse fra Hærloven, da er det en absolut Nødvendighed, at jeg med Hensyn til dem har maattet hævde Ministeren en særdeles fri Haand, idet det vilde være aldeles umuligt for en Mand, der ikke er inde i Administrationen af Hæren, at gjøre Forslag med saadan Bestemthed, at Ministeren, naar han var aldeles bunden, kunde opfylde dem, selv om han overhovedet vilde gaa ind paa dem. Dette maa vel fastholdes, for at man ikke skal komme til den Tro, at, hvis der var en eller anden af disse Summer, som pasjede mindre nøie til det, som Ministeren anser for det Heldige, han da skulde være bunden paa en saadan Maade, at Bevillingen blev ubrugelig for ham. Det er yderst vanskeligt at udarbejde disse Enkeltheder, og det er mig ogsaa bekjendt, at man ikke engang i Finantsudvalget, i det Mindste ikke ifjor, har tiltroet sig Sikkerhed nok i denne Henseende, men har ladet Ministeriets Personale give de fornødne nærmere Dplysninger desangaaende. Inden jeg gaar over til de enkelte Poster, skal jeg gjøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til Forandringer i Hærloven. Det vil erindres, at der i § 20 i Hærloven er en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Fra de i §§ 12—19 opførte Tidbestemmelser kan der under særlige Omstændigheder i enkelte Aar efter Regjeringens Bestemmelse gjøres Undtagelse“. Der ville de Herrer se, at, ihvorvel man i Hærloven har fastsat en saa yderlig-gaaende Masse af Detailbestemmelser, har man dog indset, at der lettelig kunde være Grund til i de enkelte Aar at gjøre Afvigelse, og for saadanne Tilfælde skulde Loven selv raadet Bod paa det Urimelige i at binde Ministeren til Bestemmelserne, skjøndt Forholdene